

משוח מלחמה פרק שמיני סוטה

מג.

עין משפט
גר מצוה

6) כ"ב קט: (סנהדרין פג:),
7) נטעות הדפוס וכן
במשנה למ"א, א) ונקמן
מד, ד) ט"א חס ב',
8) [במדבר כה], ו) [ללאס
פ"ד מ"ו], ו) [דברים כ],
9) [נקמן מד, ט] ונקמן
מד,

הגהות הב"ח

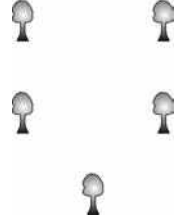
א) בבשנה כל אלו שומעין
כ"ל וזכות ואלו ממק:
ב) רש"י ד"ה ואפילו וכו'
מנזרפין הפ"ד ואח"כ
מ"ה ולא חיללו וכו'
שמהלל את הפירות:
ג) ד"ה ולא וכו' כתיב
ולא מק:

מוסף רש"י

שפטם אבי אמו. יתרו,
דלעזר א"י פתח לקח
מנחת יתרו, דכתיב ואלעזר
בן אהרן לקח לו מנחה
פוטאל לו לאשה ומפרש
באגדה פוטאל זה יתרו
שפטם עגלים לעבודת
כוכבים (סנהדרין פב:).
אחד הבונה ואחד
הלוקח ואחד היורש.
וכן דרך הפתחים בכל מקום
דהיא דפשיטא ליה תנא
כרשא ואותו השני שפא
להשמיע שפא שיה לו
הוא שונה אמרו (סוטה
כ:).

שפיטפט. זילול וכבש אותו ולא יז' חשבו: והלא שפטם מצוים אוסו.
כדאמרין באלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג:). לפיכך הולכין ליחסו שם
פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן: **טרי פועי.** מדלל כתיב פוטאל:
בתנ"י **זית האולרות.** לאולר יין שמן ותבואה: ואחד הלוקח.
זית בנוי שהרי אללו הוא חדש.
ובגמרא מרבינן ליה מקרא: **חמשה**
אילני מאכל. דבהכי הוי כרס' שמים
כנגד שמים ואחת יולאה וזב:

כזה

ואפילו מה' מינו. מנזרפין: (ט)
חיללו. בשנת הרביעית לנטיעתו
שחלל את הפירות במעות כדרך
מעשר שני ומעלה את המעות
לירושלים ואוכלן כדכתיב (ויקרא יט)
קדש הלולים וגמרו קדש קדש ממעשר:
ה"ג כל אלו שומעין דברי כהן
מערי מלחמה וחורין. כמו שומעין
דברי מערי מלחמה של כהן כלומר
שהכהן אומר להן: סרק. כגון
ארויס ושקמים שאינן עץ פרי:
והמחזיר גרושאו. ואירסה אינו חוזר
שאניה מדשה לו וקרא אשה מדשה
קפיד כדכתיב כי יקח איש אשה
חדשה (דברים כד): **אלמנה.** ואירסה
כהן גדול אינו חוזר כשצילה
דאימעט מולל לקחה' מדלל כתיב
ולא לקח: **על מכוננו.** סמרו וננאו
צמדה לאשונה אינו חוזר דלאו
חדש הוא הויאל ולא חידש להוסף
עליו ואפילו אללו אינו חדש וגרע
מהלוקח והיורש: **אף הבונה זית**

לבינים נשרון. מקום הוא ששמו שרון ואין הקרקע יפה ללבינים
ולא הוי דבר קיימא' שפעמיים כריך לחדשה בשבע שנים: **ואלו שאין**
וזין ממקומן. דהק' דלעיל הולכין עד לקפר ושם שומעין דברי כהן
וחורין מן המערכה לדרך ישראל ואינם חורין לזמיהם אלא עוסקין
בסיפוק מים ומוזון להולכי מלחמה
ואלו אין זזין ממקומן אפילו ללכת
עד הספר ולשוב ע"פ כהן: **הבונה**
זית וחנכו. ולא דר בו עדיין שנה:
וכן הנוטע כרם וחיללו. ועדיין לא
עברה שנה רביעית עליו שלימה:
נקי יהיה לניסוף. כשביל צימו:
יהי. רביא' הוא. הוסף לך הויה
אחרת להיות כו': **גמ' יכול**
דברים של עלמן. יכול שהדברים
הללו שהם חומרים מי האיש אשר
צנה וגו' של עלמן הן ולא היה כהן
אומרן אלא השוטרים: **ס"ל ויספו**
השוטרים. לדבר אל העם ואמרו
מי האיש וגו'. ויספו משמע שדבר
זה הם מוסיפים משלהם: **הרי דברים**
של עלמן אמרו. שהדבר זה לצדו
הן מוסיפין על של כהן מדעד השמא
גבי נטע וגבי אירס אשה לא כתיב
ויספו והכא כתיב ויספו ש"מ עד
הנה דברי כהן ואת זו הן מוסיפין:
הא מה אני מקיים ודברו השוטרים.
צנה ונטע ואירס: **דברי משוח**
מלחמה הכסוב מדבר. שהכהן
אומר והשוטרים משמיעין אותו:
מונגש עד ודברו. דהיינו שמע
ישראל אתם קרבים וגו' עד להושיע
אתכם: **מי האיש.** רביא' הוא דמנאי
למיכתב מי אשר צנה. ומדלל כתיב
אשר צית צנה דרוס ציה צנה מ"מ.
והאי דכתיב צית למעוטי צית שער
אכסדרה ומרפסת שהם עשויים
לדריסת רגל ולא ראוים לדור צהם:
זית שער. צית כניסת שער החצר
להסותף שם שומר הפתח: **ולא**
חנכו. מדלל כתיב (ט) חנך הוי מיעוטא
חנכו לזה ולא לאחר פרט לגזול
צית: כרבי יוסי הגלילי. דמתני' ט):
מעבירות

מונחין בארון וכן הוא אומר וישלח אותם
משה אלף למטה לצבא אותם ואת פינחס
אותם אלו סנהדרין פינחס זה משוח מלחמה
וכלי הקודש זה ארון ולוחות שבו והוצרות
התרועה אלו השופרות תנא לא לחנם הלך
פינחס למלחמה אלא ליפרע דין אבי אמו
שנאמר ² והמדנים מכרו אותו אל מצרים וגו'
למימרא דפינחס מיוסף אתי והא כתיב
³ ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטאל לו
לאשה ⁶ מאי לאו דאתי מיתרו שפיטם עגלים
לעבודת כוכבים לא מיוסף שפיטפט ביצרו
והלא שבטים מבזין אותו ראיתם בן פוט' זה
בן שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים
יהרוג נשיא מישראל אלא אי אבוה דאימיה
מיוסף אימיה דאימיה מיתרו ואי אימיה
דאימיה מיוסף אבוה דאימיה מיתרו דיקא
נמי דכתיב מבנות פוטאל תרי משמע שמע
מינה: **בתנ"י** ⁴ ודברו השוטרים אל העם
לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא
חנכו ילך וישוב לביתו וגו' אחד הבונה בית
התבן בית הבקר בית העצים בית האוצרות
אחד הבונה ואחד הלוקח ואחד היורש ואחד
שנתן לו מתנה ⁵ ומי האיש אשר נטע כרם
ולא חללו וגו' ² אחד הנוטע כרם ואחד הנוטע
חמישה אילני מאכל ואפילו מחמשת המינין
אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב
ואחד הלוקח ואחד היורש ואחד שנתן לו
מתנה ⁶ ומי האיש אשר ארש אשה וגו' ² אחד
המארס את הבתולה ואחד המארס את
האלמנה אפי' שומרת יבם ואפי' שמע שמת
אחיו במלחמה חוזר ובא לו כל י' אלו (ט) ואלו

שומעין דברי כהן מערכי מלחמה וחורין ומספקין מים ומוזון ומתקנין את
הדרכים ואלו שאינן חורין הבונה בית שער אכסדרה ומרפסת הנוטע
ארבע אילני מאכל וחמישה אילני סרק והמחזיר את גרושתו אלמנה לכהן
גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין לא היה חוזר רבי יהודה
אומר אף הבונה בית על מכוננו לא היה חוזר ר' אליעזר אומר אף הבונה בית לבינים בשרון לא היה חוזר
י'אלו שאין זזין ממקומן בנה בית וחנכו נטע כרם וחללו הנושא את ארוסתו הכונם את יבמתו שנא'
נקי יהיה לביתו שנה אחת לביתו זה ביתו יהיה זה כרמו ושמה את אשתו זו אשתו אשר לקח להביא את
יבמתו ⁷ אין מספיקין ⁸ (להם) מים ומוזון ואין מתקנין את הדרכים: **גמ'** תנו רבנן ודברו השוטרים יכול
דברים של עצמן כשהוא אומר ⁸ ויספו השוטרים הרי דברים של עצמן אמור הא מה אני מקיים ודברו השוטרים
בדברי משוח מלחמה הכתוב מדבר הא כיצד כהן מדבר ושומר משמיע תני חדא כהן מדבר ושומר משמיע
ותניא אידך כהן מדבר וכהן משמיע ותניא אידך שומר מדבר ושומר משמיע אמר אביי הא כיצד מונגש ועד
דברו כהן מדבר וכהן משמיע מודברו עד ויספו כהן מדבר ושומר משמיע מוסיפו ואילך שומר מדבר ושומר
משמיע: מי האיש אשר בנה בית חדש כו': תנו רבנן אשר בנה אין לי אלא אשר בנה לקח וירש וניתן לו
במתנה מנין ת"ל מי האיש אשר בנה בית אין לי אלא בית מנין לרבות בית התבן ובית הבקר ובית העצים
ובית האוצרות ת"ל אשר בנה מכל מקום יכול שאני מרבה אף הבונה בית שער אכסדרה ומרפסת תלמוד
לומר בית מה בית הראוי לדירה אף כל הראוי לדירה ר' אליעזר בן יעקב אומר בית כמשמעו לא חנך ולא
חנכו ⁹ פרט לגזול לימא דלא כרבי יוסי הגלילי דאי ⁹ רבי יוסי הגלילי הא אמר ורך הלכב זה המתירא
מעבירות

- ג א מ"י פ"ו מהל' מלס
 - ה"ה סג עשין קפ:
 - ד ב מ"י שם הל"ו:
 - ה ג מ"י שם הל"ו:
 - ד [מ"י שם הל' טו]:
 - ו ה מ"י שם הל"ה:
 - ז ו מ"י שם הל"ו:
 - ח ז מ"י שם הל"ח:
 - ט ח מ"י שם הל"ט:
 - י ט מ"י שם הל"א:
 - יא י ב מ"י שם הל"ג:
 - יב ל מ"י שם הל' ה: ו
- תורה אור השלם
1. וישלח אתם משה
אקף לפטה לצבא אתם
ואת פינחס בן אלעזר
הבחן לצבא וכלי הקדש
והוצרות התרועה
במדבר לא ו
2. ותמדינים מכרו אותו
אל מצרים לפוטופר
קריס פ"רעה שר
השפחים:
- בראשית לו לו
3. ואלעזר בן אהרן לקח
לו מבנות פוטאל לו
לאשה ותלד לו את
אקף פינחס אלה ראשי אבות
הלויים למשפחתם.
שמות ו כה
4. ודברו השוטרים אל
העם לאמר מי האיש
אשר בנה בית חדש ולא
חנכו ילך וישב לביתו פן
ימות במלחמה ואיש
אחר יתקבב: דברים כ ה
5. ומי האיש אשר נטע
כרם ולא חללו ילך וישב
לביתו פן ימות במלחמה
ואיש אחר יתקלל:
דברים כ ו
6. ומי האיש אשר ארש
אשה ולא לקחה ילך
וישב לביתו פן ימות
במלחמה ואיש אחר
יתקבב: דברים כ ז
7. פי יקח איש אשה
חדשה ולא יקח ב"א
ועבר עליו לכל דבר
נקי יתדה לביתו שנה
אחת ושמה את אשתו
אשר לקח: דברים כד ה
8. ויספו השוטרים לדבר
אל העם ואמרו מי
האיש אשר בנה ורך הלכב
ילך וישב לביתו ולא
ימס את לבב אהיו
בלכב: דברים כ ח

עין משפט גד מצוה

יג א מיי פ"ז מהל' מלכס הלי"ז:
יד ב מיי פ"ז מהל' מ"ש הל' טו סגנו עשין קל' טוש"ע יו"ד סי' ילד ספי' כב:
כו ג מיי שם הל"ז טוש"ע שם ספי' כג:
כז ד מיי שם הל"ה טוש"ע שם ספי' כ:
יז ה מיי פ"ז מהל' מלכס הלי"ז:

יח ו מיי שם הל"ז:
יט ז מיי פ"א מהל' ללכס פ"ה סגנו לאון רפח טוש"ע יו"ד סי' לה ספי' א ופעי' ג:
כ ח ט מיי פ"ז מהל' מ"ש הל"ע סגנו עשין קל' טוש"ע יו"ד סי' ילד ספי' כא:
כא י מיי פ"ג מהל' ק"ש הל"ז סגנו עשין יח טוש"ע א"ח סי' ע"ה ספי' ז וטוש"ע יו"ד סימן ססו ספי' ג ב ג ו:
כב כ טוש"ע א"ח סי' ע"ה ספי' טו ספי' יא ופעי' כג:
כג ל מ מיי פ"ג מהל' מרומות הל"ז:

כד נ ט מיי פ"ז מהל' ללכס הלי"ז סגנו לאון רפ טוש"ע יו"ד סי' ילד ספי' כב:
כ

תוספות שאנץ

זאת אומרת כרם של ב' שותפין לאו דוקא נקט זאת אומרת דאמתי לא קאי אלא הני אמוראי דבי מדרשא ולא בעו לשנויי הכי כפיא ליה הכי: וה"מ שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב היה. ובעי נקט שתיים כנגד שתיים דסבי ליה כמ"ד בברכות כרם רבעי שאין עולה נהנת בניטת אחת אלא ככרם שלה: חורגת הגדילה בין האחין אסורה להנשא להאחין פ"ה בת אשתו הגדילה בין בני הבעל שיש לו מאשה אחרת דאחתיא כי אחתייהו מי שאינו מכיר בה סבור שנשא אחותו. ולא היא דחורגת קלא אית לה ומותרת. ות' לר"י דאמר בירושלמי אשת (חורגת) [חמין] אסורה מפני מראית העין וכמואן אחיא וצ"ל דאחיא כ"י אליעזר בן יעקב. וה"י אומר דאפי' למסקנא דהכא אתי שפיר דהיא חורגתא כשהיא גדילה בין האחין וידעין העולם שאינה אחותם אבל אשת (חורגת) [חמין] שאינה גומרת אצלו אין נותנין העולם לב להבחין אי"כ (איכא לאו כיון) [נאון למימר] שאששו של זה אמו של זה. אבל אמרי' בירושלמי חורגת החורגת לגישה ר' חנינא בן יודן או' יתנסבין באחרא דלא חכמי' להון פ"י יניאשו עצמן במקום שאין מכירים אותן וחולק על תלמוד שלנו שמתירן בלאו הכי:

מג:

מעצרום צדידו. והאי אית ליה למיהדר משום הירא ורך הלכצ: **תלמוד לומר אשר נטע.** מדלג כתיב אשר כרם נטע דרוש ציה נמי נטע מכל מקום ואפי' אינו כרם שהרי לא הזכיר כרם עדיין: **תלמוד לומר כרם.** לדמי לכרם ופחות שצרכמים חמשה גפנים הם: **כרם**

כמשמעו. ולא שאר חילנות: **חיללנו.**

משמע מיעוטא ליה ולא לאכר: **ו' דלן בהרכבה איסור.** צרייתא בהרכבה איסור מין צשאינו מינו ומעטיה קרא כדמעטי [ע"א] ולא חנכו גצי בית פרט לגזלן: **מנריך.** שנוסף [הזמורה או היחור] צאריך: **מרכיב.** שנוקב האילן ונוטל מן הכך שבענפי האילן ותוצו לתוכו ועושה ענף בתוך הנקב ונשא ממין אותו אילן שנוטל ממנו. וישראל מותר להרכיב משני חילנות זה פירותיו וסין זה פירותיו דקין זהו ממין אחד זה זה: **האי הרכבה היסור.** דלוקמת ממני' זה היכי דמי דחזור מפני חילול ההרכבה: **אי נימא ילדה צילדה.** שאף זו שצקקע שהרכיב את הענף זה נטיעה היא ועדיין לא הגיעה לשנה רביעית לחלה הא' לאו משום ההרכבה הדר דצלאו ההרכבה נמי צעי למיהדר מן המלחמה משום ילדה ראשונה: **צוקינה.** שכבר נתחללה: **שסיבכה.** לשון נחשו צסצך (בראשית כג). שעשאה ענף צוקינה: **צטלה לגזי וקינה.** ואינה חייבת צערלה ואין צה דין רצעי וכי תגן צמסכת ערלה דמרכיב חייב צערלה **ו'** [וקינה] צילדה תגן שאף אותו ענף חייב צערלה ואע"ג שקלאו מוקינה נעשה עכשיו ילדה שזו היא נטיעתו: **לעולם ילדה צילדה.** ודקשאי לך צלל ההרכבה נמי צעי למיהדר ממערכי המלחמה אקמייתא: **גגון דנעטע לקמייתא לפייג.** כגון שהימה פרצה צגדר שדהו ונעטעה צפרלה לסמוס. לשון סוגה צשוטנים (ש"י ו)

גדורה צשוטנים: **ולקומוס.** לקון ממנה חקרות לכסתגדל: **ומאי שגא ילדה צילדה.** כי הך ילדה קמייתא דמוקינה היא לענין ערלה **ו'** (דלל) צטלה ההרכבה זה להפטר מן הערלה כמותה: **הסס.** גצי וקנה לאו צת אילנוכי היא לחזור ולהיות ילדה על שום מחשבה אכל נטע לכייג אי ממליך עלה בתוך שני ערלה לקיימה לפירות חייבת צערלה הילכך ילדה דקא מרכיב צגזה לאכילה חייבת צערלה ואע"ג דלא אימליך אקמייתא הא מיהא לאכילה הוא ומנהיט מחשבה דעיקר דידה נמי אי הוה חשיב עלה הוה מהני מחשבה ואע"ג צבעט נטיעה לאו להכי נטעה: **מידי דהוה אעלו מאילנה.** דבעט נטיעה ליכא כוונה: **ולוקמה צכרם של שני שוטפין.** למה לי לאהדורי אשיניא דחיקא צנוטע לכייג ולקורות לוקמה צנוטע לאכילה

משוח מלחמה פרק שמיני סוטה

ודקשא לך תיפוק לי משום דצעי למהדר משום ראשונה לישי כגון שהנטיעה של ראוון וצא שמעון והרכיב זה להיות פירות הרכבה שלו: **ומאי שגא מחמשה אחין.** צרייתא היא לקמן צפרקין (דף מד.). **גולן חוזרין.** מפני שהיא שומרת יכס לכולם: **קרינא ציה אשסו.** שמה ליה תמייצס: **כל חד וחד לא**

קרינא ציה כרמו. המיוחד לו שאין לך זה גפן שאין לשמים חלק זה: **רצ נחמן אמר.** הא דקתני ממני' מרכיב חוזר צמרכיב אילן צירק דלא צעי למיהדר משום קמא' וחס תאמר מין צשאינו מינו הוא ואימעטא לה הרכבה איסור מולא חיללו פרט למצריך ומרכיב האי תגא הוא דלמר מותר: **כפר ענו.** כן שמה: **הא מני.** דקתני פרט למצריך ומרכיב לאו סתמא היא אלא סיפא דמילתא דרצי אליעזר בן יעקב היא ואפי' הרכבה היתר לא יעקב צה: **פחוטה מטפת.** שהיא שפל קומה ולא תצבה לעולם עד טפח: **כל שנופיה.** מדרצין כל הימים ערלה נהגת צה דמתחזיא כצת שמה והרואה שאוכלין פירותיה אומר שפירות ערלה מותרין: **קלא איס ליה.** הכל אומרים כרם יס לפלוני משונה מכל הכרמים ויודעין שהיא וקינה להכי נקט שמים כ"ו דסבר לה כמאן דלמר צמסכת צרכות (דף לה). כרם רצעי תגן שאין ערלה נהגת צנטיעה אחת אלא צכרם שלם: **לקריאה שמה.** שאסור לקרות צלרצע אמותיו משום לוועג לרש שזה קורא זה אינו יכול לקרות: **חורגתא.** צת אשתו: **שגדלה צין האחין.** צני השבעל מאשה אחרת: **דמתחזיא כי אשתייהו.** מי שאינו מכיר צה ורואה אותה שגדלה אצלו כצבור שהיא אחותו ואומר שנושא אחותו: **לקט שכחה ופאה שעשאן.** העני גורן צמינס הרבה כאחד ועשה מהן כרי: **סוקצעו למעשר.** מדרצין דמאן דחזי סבור שגדל צשדהו: **וה"מ צשדה.** שלא ידעו הכל **ו'** שנכסו מעט מעט וצכורין שגדל שם אכל צעיר כל צכיניו ראו צמינס על יד על יד ויודעין שהן של לקט שכחה ופאה ופטור מן המעשר כדמילא צספרי' וצא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך צדבר שאין לו צו חלק ונחלה שלו הוא צא ונוטל ומעשר ראשון שלו ילא לקט שכחה ופאה שיש לו חלק ונחלה עמך שאף לעניים לויס הס מופקדים כשאר עניי ישראל: **אינה מקדשט אס הורעים.** משום כלאי הכרס דמתיב צהו תקדש המלחה הורע' **ו'** ונראה לי דקסבר כדלמרינן צמנחות (דף טו.): **קנצוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים מדרצין מינהו וצכי האי כרם לא גזור רצנן שאר זרעים: אכל כוליה כרם.** **ו'** גדול שהיא שפלת קומה הואיל וחשיצה גזור עליה: **מת**

בן יעקב **ו'** מת' תופס ארבע אמות לק"ש דכתיב **ו'** לעיג לרש חרף עושהו אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב חורגתא הגדילה בין האחין אסורה לינשא לאחין דמתחזיא כי אחתייהו **ו'** בולא היא קלא אית ליה למילתא ואמר **ו'** רבי יצחק אמר ר' יוחנן משום ר' אליעזר בן יעקב **ו'** לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן הוקבעו למעשר אמר עולא לא אמרן **ו'** אלא בשדה אבל בעיר קלא אית ליה למלתא ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום ר' אליעזר בן יעקב **ו'** ילדה הפחותה מטפת אינה מקדשת את הורעים **ו'** והני מילי שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב אבל כוליה כרם קלא אית ליה כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר

מסורת הש"ס

א) [עין מוס' ר"ה ט: ד"ה מרכיב], ב) מנחות סט: ע"ש דברים ט: ע"ש, ג) [עין מוספות ע"ז מט. ד"ה שאס:], ד) ערלה פ"א מ"א, ה) רש"ל ו' שם מ"ב, ו) [לקמן מד., ח) מוספתא דלכאס פ"א, ט) צרכות יח., י) וצרכות מ:י., יא) ז"ל לאחר כרם ולא חיללו י"ך וישב לביתו פן ימות בפל'קמדה ויאישי אחר יתלקח:]

דברים כ ב

2. לעג לרש חרף עשוהו שמחו לאיר לא יצקה: משול יז ה

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה וה"מ וכי הכל שכנסו מעט: ב) ד"ה אכל כוליה כרם כרם גדול:

גליון הש"ס

גמ' ולא דרא קלא אית ליה. עין יצמות דף כה ע"א מד"ה ומת:

מוסף רש"י

ילדה שסיבכה בזקנה. ילדה של ערלה שהרכיבה בתוך אילן וכן של הימר מת תופס ארבע אמות לק"ש. שאסור לקרות בתוך ארבע אמות שלו משום לוועג לרש (ברכות יח.). לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן. אע"פ שפטורים מן המעשר, לקטן עני ועשאל גורן הוקבעו למעשר מדרצין. דמאן דחזי סבור משום לוועג לרש שכיניו ראו שכינס על יד על יד ויודעין שהן של לקט שכחה ופאה ופטור מן המעשר כדמילא צספרי' וצא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך צדבר שאין לו צו חלק ונחלה שלו הוא צא ונוטל ומעשר ראשון שלו ילא לקט שכחה ופאה שיש לו חלק ונחלה עמך שאף לעניים לויס הס מופקדים כשאר עניי ישראל: אינה מקדשת את הורעים. משום כלאי הכרס דמתיב צהו תקדש המלחה הורע' **ו'** ונראה לי דקסבר כדלמרינן צמנחות (דף טו.): קנצוס ולוף אסרה תורה שאר זרעים מדרצין מינהו וצכי האי כרם לא גזור רצנן שאר זרעים: אכל כוליה כרם. **ו'** גדול שהיא שפלת קומה הואיל וחשיצה גזור עליה: **מת**

תוס' שאנץ (המשך)

לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן הוקבעו. פ"ה עני שכנס הרבה ביהר ועשה מהן כרי הוקבעו למעשר מדרבנן דמאן דחזי סבר שגדל בשדהו. וה"מ בשדה שכינס בשדה ולא ידעו הכל שנתכנס מעט מעט וסבורין שגדל שם אבל בעיר כל שכיני ראו שכינס על יד על יד ויודעין שהם של לקט שכחה ופאה ופטור מן המעשר כדאמרי' בספרי ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך מי שאין לו חלק ונחלה הוא בא ונוטל מעשר ראשון שלו יצאו לקט שכחה ופאה שיש לו חלק ונחלה עמך שאף לעני לויס הם מופקדין כלשאר עניי ישראל ל"ה: